

PHẦN 8

Đã hơn một tuần lễ từ hôm Gia Hân ra đi, Quốc Tuấn không về nhà. Anh sợ nỗi nhớ cô đơn trên chiếc giường hạnh phúc của vợ chồng.

Anh ở lại cơ sở đôn đốc công nhân, sát sao với công việc nhằm xóa đi nỗi trống vắng trong lòng mình.

Đêm nay cũng như bao đêm khác, anh lên mạng trò chuyện với Gia Hân. Tay anh lách tách trên bàn phím:

- Gia Hân, em có khỏe không?

- Không khỏe.

- Em bệnh hả?

- Bệnh nhớ anh.

- Anh cũng vậy, em có thể sắp xếp về đây vài hôm được không? Anh sắp điên lên vì nhớ em.

- Công việc tuy bề bộn nhưng cũng vui. Em cố gắng hoàn thành trách nhiệm, sớm về với anh. Trước đây do em tự tin hứa với mẹ sẽ tận tâm tận lực để giúp anh thoát khỏi áp lực của Phương Uyên. Con đường mình đã chọn phải cố gắng mà đi anh nhé. Còn anh công việc thế nào?

- Rất thuận lợi. Anh đã tuyển được người thay em, sau này yên tâm làm vợ anh nhé.

- Cô ấy thế nào?

Quốc Tuấn rút cổ:

- Cũng chín, mười với em.

- Sao hả, đẹp hay giỏi?

- Dữ.

- Có làm giảm độc xiêu lòng không?

- Anh không dám.

- Sợ em hay sợ cô ấy hả?

- Cả hai.
- Em cũng muốn biết cô ấy lắm.
- Cô ta tên Phương Thành.
- Một cái tên rất con trai.
- Bản tính cũng vậy, cô ấy có võ đây.
- Anh sẽ an tâm khi có cô ấy bên cạnh. Nhớ không được để ý cô ấy nhé.

Tuấn bật cười:

- Có em rồi, anh đâu dám mơ tưởng đến ai.
- Em sẽ có quà cho anh lúc trở về.
- Quà gì? Có hấp dẫn không?
- Máy kiểm tra nói dối.
- Em ghen quá đi.
- Em nghĩ nhé. Chúc anh ngủ ngon nằm mơ nhớ thấy em.
- Hôn em, tạm biệt.

Quốc Tuấn ngã người ra sau ghế, anh thở dài. Nỗi cô đơn hàng đêm cứ giằng xé tim anh. Anh khát khao được ôm Hân trong vòng tay, nhìn say đắm vào đôi mắt trong veo của cô. Được cắn vào bờ môi hồng khiêu khích, và được diu cô vào cõi mộng nào đó.

Không chịu được cảm giác nhớ nhung cháy bỏng đó. Tuấn lấy xe phóng đến quán cà phê bar, gọi cho mình chai vang đỏ, anh uống một mình. Anh muốn trong cơn say anh sẽ chìm vào giấc ngủ nhẹ nhàng hơn.

Trong cơn say chéch choáng. Tuấn sự thực cảm thấy cực kỳ cô đơn. Anh như người đi giữa sa mạc cát bỏng rát thêm một ốc đảo có bóng mát và những giọt nước mát lạnh. Anh ao ước Gia Hân sẽ xuất hiện để xoa dịu khao khát, xoa tan cô đơn trong lòng anh.

- Cộc... cộc!

Quốc Tuấn như lao ra cửa, điều ao ước của anh đã thành sự thật ư. Một cô gái xuất hiện ở ngưỡng cửa, tiếng cô mấp máy:

- Giám đốc, say hả?

Tuấn tựa người vào vách:

- Anh không say.
- Thôi, để mai em báo cáo cũng được.
- Không, em phải nói ngay bây giờ.

Cô gái e ngại:

- Nhưng giám đốc đang say ạ,

Khẽ nhượng mào, Tuấn nói:

- Anh còn biết em là Phương Thành mà.

Phương Thành gật đầu:

- Vâng, là em đây.
- Vậy em cần gì, nói đi.
- Ngày mai hẳn nói, em về đây.

Phương Thành vừa quay lưng cũng là lúc Tuấn quy xuống, cô hốt hoảng tìm cách diu anh vào trong, không có ai giúp cô đành bạo gan đẩy cửa phòng riêng đưa anh vào đặt anh nắn ngay ngắn trên giường.

Tháo giày vớ, áo khoác cho anh cô lấy khăn lạnh chườm cho anh mau tỉnh.

Phương Thành mới vào làm có hơn tuần nhưng cô đã dành tình cảm đặc biệt cho vị giám đốc đẹp trai, phong độ này. Đêm nay cũng vậy, đáng lẽ cô đã về từ lâu, nhưng biết anh ở đây nên cô vờ báo cáo tình hình để gặp anh.

Nhìn Tuấn trong cơn say, con tim yêu đơn phương của cô cũng xao động, thèm muốn cảm giác được yêu.

Giọng Tuấn lè nhè:

- Cho anh miếng nước.

Phương Thành vội lấy nước cho anh, ân cần đỡ anh lên kê môi anh vào ly nước.

Cô đứng lên định dẹp ly tay cô đã bị anh nắm chặt:

- Đừng bỏ anh.

Cảm xúc yêu thương dâng đầy con tim. Phương Thành không cầm được sự thôi thúc thèm khát đã ấp ủ lâu nay, cô dịu dàng ngồi xuống cạnh anh, giọng cô mềm mỏng:

- Em không bỏ anh đâu.

Cánh tay rắn chắc của Tuấn đã vòng quanh hông cô. Anh ghi cô xuống, Phương Thành nghe con tim mình vụn vỡ, cô lịm người trong vòng tay anh, ngất ngây trong nụ hôn vay mượn. Với cô như vậy là quá đủ, quá hạnh phúc.

Quốc Tuấn như chìm vào hương vị ái ân cùng vợ, càng lúc anh càng say mê, mãnh liệt.

Điện thoại di động anh reo lên liên tục cũng cùng lúc cúc áo của Phương Thành bật ra. Phương Thành hốt hoảng túm cổ áo mình lại. Cô bối rối nhìn Tuấn, chưa cảm giác ra chuyện gì, anh cầm máy lên nghe. '

- Alô!

- Tớ nè, cậu ngủ chưa hả?

- Phi Long hả?

- Ừm.

- Tớ chuẩn bị ngủ.

- Hình như cậu đang say?

- Nhớ vợ không biết làm gì mượn rượu giải sầu thôi.

- Nè, say rượu chớ đừng say với vợ nhé.

- Cậu cứ lên lớp mình hoài.

- Gia Hân cũng như cậu, ngồi đâu làm gì cũng nhắc cậu cả.

- Cậu nhớ chăm sóc cô ấy giùm tớ nhé.

- Yên tâm đi. Chào!

Quốc Tuấn lắc đầu như cố xua đi cảm giác mệt mỏi, anh chợt thấy Phương Thành trong phòng anh:

- Cô... tại sao cô lại ở đây?

Phương Thành vụt khóc nức lên. Quốc Tuấn nhìn lại mình như để kiểm tra. Anh hỏi:

- Ai ức hiếp cô?

Không nghe cô trả lời, anh nắm hai vai cô kéo lên. Mắt anh sừng sốt khi hàng cúc áo Phương Thành mở tung phô bộ ngực đầy đặn, quyến rũ, Tuấn lùi lại:

- Cô làm gì hả? Hãy cài lại đi.

Giọng Thành ghen ghen:

- Chính anh đã tháo nó.

- Tôi làm vậy bao giờ?

Cô nức nở:

Trong cơn say anh đã ôm tôi, hôn tôi, bảo tôi đừng bỏ anh, anh còn...

Tuấn chặn lại:

- Có lẽ tôi quá say, nên nghĩ cô là vợ mình. Tôi xin lỗi.

- Thân thể tôi mặc cho anh làm gì thì làm, nói câu xin lỗi là thôi hả?

- Cô muốn tôi làm gì?

- Phải có trách nhiệm.

Tuấn tròn mắt:

- Tôi có làm gì cô đâu mà đòi có trách nhiệm.

- Nếu không ngày mai tôi sẽ kể chuyện này cho mọi người biết.

Quốc Tuấn nổi nóng:

- Được, cô cứ kể đi.

Thành ghen giọng:

- Anh... anh không có lương tâm.

- Còn cô, cô có lương tâm hả, tôi say, còn cô thì tỉnh kia mà.

Tuấn đi ra ngoài phòng, Phương Thành đi theo:

- Anh không có chút tình cảm nào với em hả?

Tuấn cau mày:

- Cô nghĩ tôi là hạng người nào?

Phương Thành không buông tha:

- Anh là người chồng chung thủy, tuýp đàn ông được mọi người ngưỡng mộ.

- Nếu biết vậy thì cô nên tránh xa tôi ra.

Phương Thành ngoan cố:

- Chung thủy không có nghĩa là chỉ yêu một người.

Tuấn lớn giọng:

- Nhưng với tôi thì chỉ một mà thôi.

Phương Thành nghiêng đầu:

- Vợ anh cũng thế?

- Phải.

Cô cười nhạt:

- Vậy nếu vợ anh biết anh đã ôm tôi hôn tôi và cởi áo tôi. Chị ấy nghĩ gì về lòng chung thủy của anh?

Tuấn tái mặt:

- Cô uy hiếp tôi hả? Tôi cấm cô.

- Nếu vậy phải thỏa mãn điều kiện của điều kiện gì?

- Xem tôi như người tình sau lưng vợ anh.

Tuấn hét:

- Cô thật hoang đường. Tinh thần võ sĩ đạo đã dạy cho cô cách đi chiếm đoạt tình yêu của người khác như vậy hả?

- Tinh thần võ sĩ đạo chỉ cho tôi biết nếu không được anh yêu tôi sẽ chết. Mọi người sẽ lên án anh và vợ anh sẽ bỏ rơi anh.

Tuấn ôm đầu:

- Cô rút đi.

Phương Thành nũng nịu:

- Anh có mắt mát gì đâu, có thêm người lo lắng, chăm sóc không không thích hơn hả. Tối mai tôi sẽ đến với anh.

Phuong Thành đi rồi mà Tuấn vẫn còn chìm trong ác mộng. Anh không ngờ con người Phuong Thành mù mị, mũ mĩ mà lại yêu mãnh liệt như vậy.

Xối những ca nước lạnh vào đầu như cố xua đi những tội lỗi mà trong cơn say anh vô tình gây ra. Anh tìm cách xa lánh Phuong Thành, bằng không cuộc đời anh sẽ chôn vùi vì cô ta. Anh không dám tưởng tượng một khi Gia Hân biết chuyện này, anh sẽ ra sao:

Sau đêm kinh hoàng đó Quốc Tuấn về nhà. Anh sợ nếu anh còn ở lại, Phuong Thành sẽ tiếp tục quấy nhiễu anh. Phần anh đàn ông vắng vợ lâu ngày, anh sợ mình sẽ rơi xuống hố sâu tội lỗi. Tuy về nhà nhưng anh vẫn lẩn la ở nhà hàng, vũ trường đến chán chê mới trở về.

Bà Mỹ Hằng đầu hôm lại muốn đi siêu thị nên bảo chú Tính chở đi. Bày đây chiếc xe ixox nhỏ, tay chọn hàng. Đang say mê bởi quây vàng bạc đá quý, bà không hay có người đang theo dõi bà.

Bà đưa mắt tìm chiếc nhẫn hạt xoàn định mua tặng con dâu. Bà hồ hững đặt túi xách lên quây. Bỗng tim bà thót lại, bà chỉ kịp kêu:

- Cướp!

Nhanh như chớp cái bóng người hốt túi xách của bà chạy ra phía cửa. Mọi người nhón nháo. Từ đâu có một cô gái, bà nhìn ra cô gái do chiếc áo sơ mi bông đỏ thắm, phóng vụt theo mọi người tản dạt ra.

Sau vài chiêu thức đẹp mắt cô gái đã khóa tay tên cướp giật túi xách đã nằm trong tay cô. Cô giao tên giật đồ cho bảo vệ rồi lễ phép trả lại túi xách cho bà Mỹ Hằng. Bà mừng rỡ:

- Cảm ơn cô. Nếu không có cô chắc tên cướp đã lấy mất túi xách của tôi.

- Dạ, không có chi, bác kiểm tra xem có mắt mát gì không?

Bà Mỹ Hằng cười:

- Không có gì quý giá trong đó cả, chỉ có cặp kính của tôi thôi.

Cô gái tròn mắt:

- Nói vậy...

Bà Hằng cười thích thú:

- Tiền là vật bất ly thân. Tôi luôn để túi trong người. Nhưng cô đừng nghĩ chiếc túi xách không đáng giá này lại làm cô mệt nhọc, phí công. Nó là kỷ vật của ông nhà tôi tặng tôi đó. Tôi quý nói lắm.

Cô gái cười xòa:

- Bác cẩn thận quá.

- Này, để tỏ lòng biết ơn, tôi sẽ tặng cô một món quà. Cô chọn đi.

Cô gái mở to mắt nhìn vào tủ kính trưng bày nữ trang. Cô như nghe lầm:

- Bác nói sao hả?

Bà Hằng khẳng định:

- Tặng cho cô một chiếc nhẫn, cô chọn đi.

- Con không dám nhận món quà quý giá của bác đâu.

Bà Hằng xua tay:

- Tấm lòng hào hiệp của cô mới đáng quý. Coi như là tôi tặng cô làm quen vậy.

Cô gái chọn một chiếc đeo vào tay thấy ấm cả lòng:

- Nhà bác ở đâu, con đưa bác về.

- Ừ, cô cũng nên đến nhà tôi chơi cho biết.

- Dạ!

Cô gái tròn xoe mắt khi thấy bà có tài xế riêng và sang trọng bước lên chiếc xe đời mới bóng lộn.

- Cô tên gì hả?

- Dạ, con tên Phương Thành.

Bà cười:

- Tôi có học qua môn thái cực quyền, thể dục dưỡng sinh ấy mà. Lúc này tôi thấy cô ra tay nhanh nhẹn chuẩn xác, cô có học võ hả?

Phương Thành chớp mắt:

- Dạ, con chỉ học để tự vệ thôi.

- Cũng tốt.

Vào nhà, bà Hằng rót nước mời cô, bà trò chuyện với cô như hai người quen nhau từ bao giờ.

- Cô có đi làm không?

- Dạ, có.

- Chỗ làm có tốt không hả?

- Dạ, tốt.

- Cô có gia đình chưa?

- Dạ chưa.

- Bạn trai?

Phương Thành cúi đầu:

- Dạ, con đang yêu đơn phương giám đốc của con ạ.

Bà Hằng ngẩn người:

- Sao lại thế?

- Dạ, đó cũng là câu hỏi mà con đã tự hỏi mình bao nhiêu lần rồi, con tim có lý lẽ riêng của nó bác ạ.

- Còn tay giám đốc đó già hay trẻ, có biết cô thầm yêu mình hay không?

Phương Thành xoay cái ly trong tay:

- Trước thì không, bây giờ đã biết. Anh ấy rất đẹp trai và phong độ.

Bà hằng tò mò:

- Thái độ anh ta ra sao?

- Cụ tuyệt.

Bà lắc đầu:

- Tôi thấy cô đâu có tệ, tại sao anh ta lại từ chối.

Thành cắn môi:

- Vì anh ấy đã có vợ.

- Há?

- Vâng, con yêu người đã có vợ.

Bà xoa tay lia lịa:

- Thôi, nghe lời tôi tránh xa anh ta đi. Dù anh ta có đóai hoài đến cô thì cuộc tình đó cũng là tạm bợ, không chừng vợ anh ta quậy cô mất luôn cả việc làm.

Đôi mắt Phương Thành buồn thăm thẳm:

- Phải chi anh ấy cứ lạnh nhạt, cứ ra vẻ bề trên cho con còn sợ sệt. Đằng này anh ấy rất nhiệt tình, hòa đồng và chu đáo. Con cứ e ấp niềm yêu cho đến một hôm con được anh ấy ôm vào lòng hôn cuồng nhiệt lên môi con thì con biết mình khó lòng rời xa anh ấy.

- Cô không thấy như vậy là có lỗi với vợ con anh ta há?

Nước mắt đã viền mi, Phương Thành ngen giọng:

- Nhưng con lỡ yêu anh ấy mất rồi.

Bà Hằng thở dài:

- Cô có thể cho tôi có chút nhận xét về cô không?

- Bác cứ dạy.

- Cô bây giờ như con thiêu thân đang lao mình vào lửa. Biết sẽ không tồn tại nhưng cứ lao đầu vào. Trên đời này đâu thiếu kẻ tài hoa, lịch lãm sao chọn chỉ người có gia đình. Anh ta cự tuyệt cô còn sĩ diện bằng anh ta đồng tình cô sẽ mất đi nhiều thứ. Tỉnh lại đi cô gái đáng yêu ạ.

Phương Thành quệt nước mắt:

- Con thật là vô duyên tự dung lại nói chuyện đâu. Có lẽ đó là tâm trạng hiện giờ của con nên con cứ mãi nghĩ về nó.

Giọng bà Mỹ Hằng ngọt ngào:

- Cô gái, hạnh phúc nằm ngay trong nhà mình, không nên đi tìm trong vườn người khác.

- Bác thật là đáng kính, con cảm ơn bác về cuộc trò chuyện tối nay.

- Tôi gặp cô và được cô tin tưởng tâm sự âu cũng là duyên phận. Tôi mong cô tìm được tình yêu đích thực của mình mà không phải vay mượn của kẻ khác.

- Con cảm ơn bác, con xin phép.

Tiến chân Phương Thành xong, bà Hằng gọi điện:

- Alô!

- Tôi Mỹ Hằng đây, cậu đã lo chuyện thằng Định chưa?

- Dạ, đã xong rồi ạ.

- Con bé ra tay có nặng không?

- Dạ, thằng Định lắc đầu le lưỡi.

Bà Hằng cười:

- Cảm ơn nó giùm tôi.

- Dạ.

Có tiếng xe vào sân, bà Hằng nhìn ta. Tuấn chào bà:

- Mẹ!

Bà tò mò nhìn anh:

- Con vừa đi đâu về?

Tuấn ngồi phịch xuống ghế:

- Lòng vòng!

Bà nhắc:

- Con nói chuyện với Gia Hân chưa?

- Dạ rồi!

- Nó vẫn khoẻ chứ?

Tuấn thở dài:

- Cô ấy thì khoẻ còn con trai mẹ thì sắp chết rồi.

Bà phì cười:

- Có ai chết vì nhớ vợ đâu nè.

- Con của mẹ là người đầu tiên đó.

Bà liếc anh:

- Chẳng phải con cũng có bánh xơ cua rồi sao?

Tuấn giật thót:

- Mẹ nói gì vậy?

Giọng bà tỉnh bơ:

- Con bé Phương Thành cũng khá đấy chứ.

Tuấn bật dậy:

- Sao mẹ biết cô ấy?

- Con lạ chưa, công ty Quốc vương là tâm huyết của ba mẹ. Chuyện gì xảy ra ở đó mà mẹ không được biết. Mẹ cảnh cáo con đấy. Quốc Tuấn vò đầu:

- Con đang bực mình vì chuyện ấy.

Bà phẩy tay:

- Hãy dẹp lối sống phương tây của con đi. Bằng không mẹ cho vợ con bên ấy tự do theo phong tục bản xứ, con đừng hối hận.

Tuấn kêu lên:

- Mẹ!

Bà cười cười:

- Con nên ở nhà vài hôm cho ba con xử lý vụ này. Nhưng ôm người ta, hôn người ta cũng nên có trách nhiệm đó.

- Mẹ!

Quốc Tuấn thầm cảm ơn mẹ. Mẹ thật tinh tế và chu đáo, mẹ đã chọn Gia Hân thì nhất định không sai đâu. Gia Hân ơi, em có biết là em có bà mẹ chồng tuyệt vời lắm không?

Tình yêu như những đốm lửa, nó đốt cháy đến tận xương tủy và tỏa sáng đến tận trời xanh. Trong giây lát khó mà ruồng bỏ được mối tình đã được ấp ủ trong tim.

Phương Thành hiểu rất rõ cô không thể nào chiếm được trái tim yêu của Tuấn bằng cách kêu gọi anh. Cô chọn biện pháp là lao vào công việc tự khẳng định mình. Đến một lúc nào đó Tuấn sẽ cảm thấy không thể thiếu cô trong công việc cũng như trong cuộc đời. Cô có đủ bản lĩnh đi con đường vòng đây khó khăn như vậy không?

Cộc...cộc...cộc...

- Vào đi!

Phương Thành bước vào, cô ngạc nhiên:

- Thưa bác?

- Cô cần gì?

Cô áp úng:

- Dạ, con tìm anh Tuấn?

- Nó nghỉ vài hôm, tôi chịu trách nhiệm ở đây. Cô cần gì cứ trình bày.

Phương Thành rụt rè:

- Dạ, con có bảng kế hoạch quảng cáo cần xin ý kiến.

- Cô để đó đi tôi sẽ cho ý kiến.

- Dạ!

Phương Thành rút nhanh ra ngoài. Cô thở hắt hên. Trở về phòng cô hỏi Hiếu Phương:

- Hôm nay không có giám đốc ở đó. Có một người lớn tuổi, cô biết là ai không Hiếu Phương?

Hiếu Phương đang đánh văn bản cô dừng tay:

- Ở đây ngoài anh Tuấn chỉ có khả năng là bác Vương ba anh ấy thôi. Ai dám vào đây điều hành khi chưa có ý kiến.

Phương Thành giật mình:

- Ba anh Tuấn hả?
- Bác ấy vui vẻ lắm đừng lo!

Thành lẩm bẩm:

- Còn anh Tuấn đâu?

Hiều Phương cười:

- Chắc nhớ vợ bay sang Úc rồi.

Thành chớp mắt:

- Cô biết vợ anh ấy hả?
- Gia Hân là bạn tôi mà.
- Sao tôi không nghe cô nói.

Hiều Phương nhip nhip tay:

- Tôi sợ cô cho là tôi dựa hơi vả lại tại sao tôi phải nói cho cô biết.

Phương Thành tò mò:

- Chắc cô ấy đẹp lắm.

Khơi đúng mạch, Phương kể vanh vách chuyện tình có một không hai của Gia Hân với Tuấn. Phương Thành cứ tròn mắt ra nghe.

- Anh ấy lỗ mãng vậy hả?

- Phương Uyên lúc đó như một ngôi sao điện ảnh, đẹp mắt hồn. Đến tôi mà còn mê mẩn huống gì là giám đốc, chỉ có cái danh đá khinh người và thủ đoạn nên anh ấy bỏ rơi.

- Anh ấy yêu vợ như vậy, tại sao lại để vợ đi xa một mình không lo lắng hay sao?

- Đã là vợ chồng tin yêu nhau thì dù có xa cách, cũng đâu làm họ bớt yêu thương nhau.

- Thật là cảm động và đáng mơ ước.

Hiều Phương đùa:

- Trời sinh họ là một đôi nếu cô có mơ ước thì đừng có nhè vào họ mà mơ nhé. Gia Hân không để yên đâu.

Phuong Thành thoáng đỏ mặt:

- Bộ tôi ế hả? Lo làm việc đi.

Phuong Thành nghe tim mình vụn vỡ, không ai ủng hộ cuộc tình bệnh hoạn của cô cả. Anh đã tìm cách lánh mặt cô, anh đã giẫm một chân vào tim cô sao anh lại nhẫn tâm rút chân lại. Anh yêu Gia Hân từ trong hận thù thì vì lý do gì anh không thể yêu em từ cái đêm âu yếm nồng nàn đó.

Ông Vương xuất hiện, Phuong Thành tái mặt như vừa bị bắt quả tang lơ đãng công việc:

- Chào bác!

Đặt xấp hồ sơ xuống bàn ông ôn tồn nói:

- Ý tưởng phong phú, cô chuẩn bị tập dợt và cho thu hình.

- Dạ, nam chính là ai ạ?

- Tôi có cách sắp xếp.

Phuong Thành tiu nghỉu. Cô cứ ngỡ lần này cô sẽ cùng Tuấn đóng quảng cáo như anh đã từng như thế với Gia Hân.

Hiều Phương cười:

- Lần này xem anh chàng quảng cáo được mặt cô chọn luôn cho thành một đôi.

Phuong Thành buột miệng:

- Ngoài giám đốc, tôi chẳng chọn ai.

Hiều Phương trợn mắt:

- Cái gì hả?

Phuong Thành vã mồ hôi:

- Ừ, nếu ngoại hình cỡ giám đốc tôi mới chọn.

Hiểu Phương bĩu môi:

- Cô muốn vậy ngoại trừ giám đốc có anh em song sinh.

Phương Thành nhún vai:

- Vậy tôi đành nằm mơ với giấc mơ đẹp của mình.

Hiểu Phương liếc cô:

- Mơ sao mà đóng quảng cáo không đạt coi chừng mất ghế.

Phương Thành giật mình. Hiểu Phương nói không sai, nếu mình cứ chìm đắm vào hư ảo sẽ tắc trách công việc đến chừng đó không còn lý do gì cô ở lại đây và mối tình của cô cũng theo đó mà vượt khỏi tầm tay.

Phương Thành chuyên tâm vào kịch bản, cô cũng chọn cho mình một bộ thời trang đầy gợi cảm.

Buổi trưa ông Quốc Vương cho thu hình mẫu quảng cáo mới. Chàng trai cùng tham gia với Phương Thành cũng thuộc mẫu đàn ông lịch lãm.

Mọi người rất hài lòng và tán thưởng, Phương Thành cứ đưa cặp mắt tìm kiếm Quốc Tuấn trong đám đông nhưng anh lặng không sủi tăm.

- Phương Thành!

Phương Thành giật mình, cô quay lại Bá Lâm đưa đến trước mặt cô đóa hoa thật lớn. Anh cười:

- Tặng cô.

Phương Thành nghiêng đầu:

- Kịch bản mời hả?

Bá Lâm lắc đầu:

- Lúc này là giả, bây giờ là thật.

Phương Thành tủm tỉm:

- Hoa hồng phấn, anh định nói gì với em đây.

Bá Lâm cười:

- Sự triu mến của em theo bước chân anh. Anh mong được gặp lại em.

Ôm đóa hoa, Phương Thành cười:

- Cám ơn anh.

- Tạm biệt.

Phương Thành ôm đóa hoa về phòng. Hiểu Phương trầm trồ:

- Ôi, lãng mãng mạn thật đó.

Phương Thành dúm vào tay cô:

- Cô thích, tôi tặng cô đó.

Hiểu Phương tròn mắt:

- Vậy là sao hả?

Phương Thành nhượng mắt:

- Nếu cô thích tôi tặng anh ấy cho cô luôn.

Hiểu Phương giẫy nảy:

- Cô ăn nhầm cái gì mà nói lung tung.

Phương Thành giận vô cớ:

- Ăn nhầm cục uất ức.

Biết Phương Thành không vui. Hiểu Phương không muốn bắt chuyện nữa.

Trong phòng giám đốc. Bá Lâm ngồi đối diện với ông Quốc Vương. Anh trầm ngâm:

- Cháu thấy không hiệu quả lắm.

Ông Vương gật đầu:

- Khi đã yêu. Không một trở ngại nào khiến người ta lo sợ. Bác thấy chúng ta tốn công vô ích rồi.

Bá Lâm gật gù:

- Cô ấy cũng đáng yêu lắm, tiếc là cô ấy nhìn thấy Quốc Tuấn trước cháu.

Ông Vương bật cười:

- Trung Quốc có một câu rất hay "yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu". Nó hợp với cháu đây.

Bá Lâm cũng cười theo ông:

- Trái tim cô ấy yêu Tuấn sâu đậm rồi. Cháu không còn hy vọng.

Vỗ vai anh, ông thân mật:

- Cháu cũng biết trái tim cô ấy trao nhầm chỗ. Thôi thì giúp bác giúp vợ chồng thằng Tuấn, theo đuổi cô ấy đi.

- Một câu nhờ vả thật đáng yêu, cháu sẽ cố gắng.

- Có cần bác hỗ trợ gì cứ lên tiếng.

Bá Lâm cười to:

- Xem ra bác phải thay đổi kịch bản quảng cáo liên tục rồi.

Ông Vương ngẩn người:

- Hai người mà đến với nhau chắc công ty bác sạt nghiệp vì mãi lo quảng cáo.

Thôi cháu xin chào bác.

- Cảm ơn cháu nhiều nhé Bá Lâm.

Tiền chân Bá Lâm, ông gọi điện cho vợ.

- Alô!

- Em hả?

Giọng bà Hằng nôn nóng:

- Kết quả sao hả ông?

- Nói về công việc, anh không thể sa thải hay chấm dứt hợp đồng với cô ấy vì cô ấy thật sự có tài năng. Về gia đình anh không thể bắt trái tim cô ấy dừng yêu. Con trai em làm người ta đau khổ hãy để cho nó tự giải quyết.

- Có lẽ mình nên lùi lại không nên can thiệp vào bọn trẻ.

Ông Vương đồng tình:

- Anh cũng nghĩ thế.

- Em sợ Gia Hân khổ.
- Em nên sắp xếp cho Gia Hân về để nó tự bảo vệ tình yêu của nó.

Giọng bà Hằng lo lắng:

- Nhưng chúng ta cũng phải có trách nhiệm.
- Anh tin con trai anh đủ bản lĩnh xử lý mà. Chuyện Phương Uyên là một điển hình.
- Nếu để con dâu em khổ, cha con anh đừng nhìn mặt em.
- O, cái bà này, bênh con dâu trở mặt với chồng con.

Bà Hằng đay nghiến:

- Con dâu sẽ duy trì dòng họ cho ông đấy.
- Cũng phải há. Em lúc nào cũng chu đáo hơn anh.
- Còn phải nói.

Nói chuyện với vợ xong, ông cảm thấy sáng khoái. Bất chợt ông ngâm nga.
“Hỡi thế gian tình là gì?”

Quốc Tuấn trở lại công việc, anh hạn chế tiếp xúc với Phương Thành. Nếu cần anh nhờ Hiểu Phương nhắn lời.

Nhưng Quốc lo xa, bản thân Phương Thành cũng có phương án đối với anh. Cô không tìm gặp anh mà lại lên kế hoạch đi tiếp thị ở xa. Thi thoảng mới ghé công ty lấy mẫu hàng.

Ông Vương nhìn không lầm người, ngoài năng lực cộng thêm quyết tâm lấy lòng Tuấn, Phương Thành đem về cho công ty vô số hợp đồng béo bở. Tuấn tối tăm mặt mũi với hợp đồng, kế hoạch sản xuất và nhập hàng, tự bao giờ anh quên Gia Hân đang mòn mỏi trông anh. Anh không còn ngồi miệt mài bên bàn phím để tán gẫu với vợ. Với anh bây giờ là công việc.

Muốn tạo cho Quốc Tuấn bất ngờ thú vị, Gia Hân không báo tin cô về nước. Nghe điện thoại mẹ chồng cô vui không kể xiết lật đật hối Phi Long và Linda sắp xếp cho cô về trong thời gian sớm nhất.

Ba mẹ chồng đã lên đường tiếp tục du lịch các nước Thái Lan, Singapore. Gia Hân vạch ra nhiều kế hoạch khiến cho Tuấn phải há mồm mà kinh ngạc.

Cô về đến nhà khoảng ba giờ, nhìn căn phòng lộn xộn, cô phải thu dọn đến tối. Thay một bộ đồ xấu nhất, hóa trang lọ lem nhất, cô thắc thỏm chờ anh.

Gần hai tháng nén nhớ nhưng, mong đợi giờ ngồi ở nhà rồi mà lòng cô lại càng dậy lên niềm nhớ. Chắc cô sẽ khóc nhiều lắm và anh sẽ ôm cô thật lâu, hôn cô đến nghẹt thở. Còn nữa, một niềm vui mà cô cố dằn nén lại chờ gặp anh, cô sẽ thì thào vào tai anh và anh sẽ hét lên sung sướng.

Đồng hồ đã gõ bảy tiếng mà anh vẫn chưa về. Gia Hân nóng ruột, cô sợ anh mãi lo cho công việc mà bỏ mặc sức khỏe. Những ngày không có cô chắc anh gầy ốm lắm. Ngoài sân có tiếng xe Gia Hân mừng khắp khời. Tim cô đập loạn cả lên, cô như ở vào giai đoạn đang yêu vậy.

Chưa kịp chạy ra cho anh ngớ người vì có kẻ lạ mặt thì đôi chân cô như chôn chặt dưới đất. Quốc Tuấn say mèm, anh lão đảo. Bên cạnh một cô gái đang dìu anh trông cử chỉ thân mật.

Thấy cô, cô ta kêu lên:

- Này, giúp một tay đi.

Gia Hân lúng túng chạy đến kẻ một bên. Cô ta hỏi:

- Cô giúp việc ở đây hả?

Hân khẽ gật. Cô ta lại hỏi.

- Ba mẹ anh ấy có nhà không?

Hân lắc đầu, cô ta reo lên:

- May quá.

Gia Hân tròn mắt:

- Sao hả?

- Sao cái gì, có ông bà thì anh ấy bị mắng một trận chứ gì.

Hân gật gật, cô ta lại hỏi:

- Phòng anh ấy đâu?

Hân thở ra nhẹ nhàng, vậy cô ta mới đến lần đầu. Nhưng cô chợt nghe:

- Tôi có đến đây rồi nhưng lúc đó tôi chưa biết đây là nhà anh Tuấn.

Hân tò mò:

- Ai đưa cô đến đây?

- Bác gái, mẹ anh ấy.

Gia Hân bỗng nghe giận mẹ vô cùng. Mẹ đã đem người con gái khác về nhà và kết quả là cô ta quá thân mật với Tuấn.

Gia Hân định cởi áo khoác cho anh nhưng cô ta ngăn lại:

- Để tôi.

Gia Hân muốn tát vào mặt cô ta và đuổi cô ta ngay lập tức nhưng muốn xem sự việc đến đâu cô nén giận vào lòng. Nhìn cô ta chăm sóc chồng mình Gia Hân nghe phùng phùng lửa lửa giận.

- Cô pha cho anh ấy ly nước trà gừng.

Gia Hân chưa muốn bỏ đi nhưng cô ta giục:

- Trà gừng cho anh ấy mau tỉnh và không bị cảm lạnh, cô đi mau đi.

Gia Hân vừa làm vừa cầu mong cho anh ta đừng tỉnh dậy nữa. Đồ phản bội. Bưng ly trà gừng bước vào phòng. Gia Hân đứng chết trân lúc nhìn thấy cô ta cúi xuống hôn lên môi anh.

Xoảng!

Ly trà văng tung tóe, cô ta quay lại:

- Sao cô vụng về vậy hả?

Gia Hân lắp bắp:

- Cô ơi! Anh ấy có vợ rồi đó.

- Có vợ thì có vợ, đâu ai giành mà cô lo.

- Nhưng cô...

Cô ta cười:

- Cô ngạc nhiên hả? Vài nụ hôn có mất mát gì đâu.

Hân run cả người:

- Cô với anh ấy...

- Không thường lắm, đừng có về mách với bà giám đốc nhé.

- Nhưng mẹ anh ấy đồng tình với cô mà.

- Nói bậy. Mẹ anh ấy không biết tôi yêu con trai bà. Nghe tôi nói, bà ấy vì con dâu khuyên tôi nên rời xa anh ấy. Nhưng con tim lỡ yêu rồi. Nếu biết tôi còn nuôi hy vọng tranh giành với con dâu bà chắc bà giận lắm.

Gia Hân buột miệng:

- Cô muốn tranh giành với tôi?

Phương Thành cau mày:

- Cô nói gì hả?

Hân xua tay:

- Không, tôi người ăn kẻ ở không nên xen vào chuyện người khác. Đêm nay có ngủ đây hay về?

Liếc mắt nhìn Tuấn. Phương Thành nói:

- Tôi không nên làm anh ấy khó xử.

Câu nói lơ lửng của cô làm Gia Hân giận tím mặt, Phương Thành vẫn thản nhiên:

- Tôi phải về nhưng cô cũng nên đi ngủ đi không được léng phéng vào phòng riêng anh ấy nghe không.

Hân gật đầu. Phương Thành ra đón Taxi về nhà. Gia Hân ngồi phịch xuống đất, nước mắt cô bắt đầu tuôn như dòng suối.

Chưa kịp khiến cho anh kinh ngạc, thì chính anh lại làm cho cô muốn ngắt xi, thì ra những ngày vắng cô anh vẫn có người chăm sóc, uống công cô ngày nhớ đêm mong.

Nhìn mặt anh trong lúc ngủ, cô không còn cảm giác yêu thương và thêm được anh nâng niu, ấp ủ, trái tim ghen đã làm mờ lý trí. Gia Hân vừa khóc vừa chuẩn bị về nhà mẹ. Cô cố thu xếp sao cho anh không hề biết cô từng có mặt ở

đây. Cô sẽ để cho anh tự do bay nhảy vì con tim anh vốn đa tình. Nhìn anh lần sau cùng, mắt cô nhòa lệ. Con đường tự anh đã chọn, cô không thể ngăn. Nếu không còn yêu nhau nữa, cố níu kéo gẫm có ích gì, chỉ đau khổ mà thôi. Tiếc cho ngày tháng mặn nồng quá ngắn ngủi.

Ba mẹ quá ngạc nhiên khi nhìn thấy Gia Hân đột ngột về nhà trong đêm tối. Mẹ cô gắng hỏi:

- Con mới về hả?
- Dạ!
- Sao không gọi điện cho thằng Tuấn đến đón con?

Gia Hân mệt mỏi:

- Con không muốn anh ấy bận tâm.

Bà nạt con:

- Đã là vợ chồng lại mới cưới, sao con lại khách sáo, giữ kẽ như vậy hả?

Gia Hân cúi thấp đầu:

- Anh ấy lúc này rất bận rộn. Con mới về còn mệt nên muốn ở đây ít lâu, chờ khỏe rồi sẽ về bên ấy.

Ba cô nghiêm khắc:

- Con mệt ba đồng ý cho con ở vài hôm. Nhưng nếu con vì giận chồng mà đòi bên đây thì ba không đồng ý đâu.

Gia Hân nằn nì:

- Ba, tụi con mới cưới mà, giận hờn gì chứ.
- Con đừng để anh chị sui nói ba không biết dạy con.
- Con biết rồi ba. Con có quà cho cả nhà.

Ba cô can:

- Con mệt như ở đó mà quà với cáp, mau lên phòng nghỉ đi.

Gia Hân nhào người lên giường, lúc này bao nhiêu túi hờn mới bắt đầu dâng tràn, úp cái gối lên mặt cô ngăn tiếng nức nở đang theo nhịp rung bàn bật lên.

Trái tim yếu đuối dễ vỡ của cô đã bị anh Tuấn làm cho hoen ố. Tình yêu chân thành của anh ngày nào không còn nguyên vẹn. Người ta nói xa mặt cách lòng quả không sai.

Anh đam mê bóng sắc khác mà quên đi cô vợ mới cưới vì sự nghiệp của anh mà bỏ ba xứ người. Gia Hân cảm thấy ghê tởm anh, ghét anh, hận anh.